

365 PADCEV

Kritika performansa 365 padcev: Pozor, spolzka tla

S padcem, če odmislimo fizično bolečino, vedno udarimo v svoj ego. Padec telesa je padec dostojanstva, je rezultat nenadne nemoči, izgube nadzora, znamenje šibkosti, padec nas spomni, da imajo gravitacija in naravni zakoni popolno oblast nad nami, padec nas razoroži, je skoraj nekaj takega kot golota: razgaljajoč, ultimativen, problematičen. Z njim se poruši harmonija ustaljene dinamike gibanja (ali moralne ureditve), ukinja se red, če pademo, za hip izgubimo temeljni atribut človeškega bitja – sposobnost vertikalne hoje. Vendar avtorsko ekipo *Vie Negative* (*Grega Zorc, Anita Wach, Kristina Aleksova, Vito Weis, Loup Abramovici, Nataša Živković*) v performansu 365PADCEV, ki ga je režiral *Bojan Jablanovec*, fenomen padca zanima veliko dlje in širše kot le morebitni »šum v sistemu«; padce vnašajo konkretno (padec s pečine, na rdeči preprogi, prosti pad), simbolno (padec v spanje, raz-pad sistema, pasti v objem, padec jabolka greha) in igrivo, skečevsko (človeški rodeo, sankanje vzdolž stopnic, padec s stola). Pripisujejo jih tako predmetnim zakonitostim (perju, papirju, okvirjem, zastoru) kot človeškeu biotopu. Padanje se izriše kot temeljna sestavina življenja, postane povsem »naravno«. Vse nenehno pada. Vsak padec se tudi odšteva in vsaka drobtinica šteje.

Zala Dobovšek

15. marec 2018 05:40 ↻ 15. marec 2018 20:49

Predviden čas branja: 2 min

Via Negativa: 365PADCEV (Foto: Marcandrea)

Strukturno nizanje posamičnih prizorov poteka po prostoasociativni liniji, med eno in drugo sekvenco se ideje padca/padanja pogosto kažejo kot nepovezane, morda celo nasprotujoče, funkcije (vloge) izvajalk in izvajalcev so razdrobljene, pomensko raztegnjene, v njih ne gre iskati dosledne identitete, podrejeni so zgolj reprezentiranju, proizvajajo »stroj padcev«. So tudi popolnoma brez besed oziroma glasu, s čimer padanju odvzamejo bistveno spremljevalno komponento krika, (za)vzdih ali medmetov kot signalov presenečenja, užitka ali prestrašenosti. Čas padanja se v uprizoritvi nekajkrat zamrzne, izostri se fokus v upočasnjeno trajanje padca (lebdenja), ko gravitacija prevzame vlogo osrednje akterke in ne le stranskega učinka. Na eni strani se fenomen padca normalizira, na drugi že skoraj glorificira. Prek simbolike in manj fizičnih akcij se v neki togi pasivnosti, statiki in položnem času (tihožitju) kritično ilustrira tudi definitivni padeč krščanskih, materinskih, umetniških in kariernih vrednot.

365PADCEV je fizično gledališče, v katero v obilni meri vdira tudi povedna narativnost: padeč je vsota gibanja in zgodbe. Zato je padanje lahko brutalno ali poetično, nevarno ali odrešilno, v vsakem primeru je v njegovo obliko in potek vpisan faktor minljivosti – in v tem je tudi najbolj sporočilen.

365PADCEV

Koncept in režija: Bojan Jablanovec

Via Negativa, Forum Freies Theater

Düsseldorf, Bunker

Stara elektrarna
